

LBRIS

We know
books

Liubița Raichici

Foi, file, filii

Editura Vinea
București 2024

- *** [Acum șapte ani eram mai tânără...]/ 7
 - *** [Dintre fiii risipitori...]/ 9
- *** [Oamenii se despart în realitate...]/ 11
- *** [Am mers cu tata să mă angajez...]/ 12
 - *** [Nu scriu versuri...]/ 14
 - *** [Am citit de curând...]/ 16
- *** [Timpul am dat jos din perete...]/ 17
 - *** [Facultățile...]/ 19
 - *** [Frumos mi-a zis tata...]/ 21
 - *** [Unde ești Ljubo...]/ 22
 - *** [Ca să fiu sigură...]/ 23
- *** [Mă împachetez să plec...]/ 24
 - *** [E duminică de vară...]/ 26
 - *** [Tot ce n-am scris...]/ 28
 - *** [Fără deosebire...]/ 29
 - *** [Ce vrei tu...]/ 31
- *** [Fericirea conform studiilor...]/ 32
 - *** [Odată L-am rugat...]/ 33
- *** [Pelerinaj la locurile copilăriei...]/ 36
- *** [Stau ghemuită mamă ca-n pânțece...]/ 38

- *** [Am ținut un jurnal la zi...]/ 40
- *** [La acest număr de casă trăiește...]/ 42
 - *** [Știu acum tot ce trebuie...]/ 44
 - *** [Cu moartea nu o să am...]/ 46
 - *** [Când intri pe hârtie...]/ 47
- *** [Chiar dacă este o petiție personală...]/ 48
 - *** [Vrei să privești luna...]/ 50
 - *** [Naivă lunatică...]/ 52
 - *** [La început Dumnezeu...]/ 53
 - *** [Sfinții au trimis după noi...]/ 55
 - *** [Cea mai sfântă bătaie...]/ 57
 - *** [Pe ușă a intrat o neînramată...]/ 59
- *** [Strălucea muntele călugărilor...]/ 61
 - *** [Волим. Iubesc...]/ 63
- *** [Ultimul lucru pe care l-am primit/ ...]/ 65
 - *** [A venit pentru mine un plic alb...]/ 67
 - *** [Când, nu prea știu...]/ 69
 - *** [Astfel mi-am petrecut tragediile...]/ 72
 - *** [Dacă ai propria ta limbă...]/ 74
- *** [Vrei să primești versul în inima ta...]/ 76
 - *** [Prunca mea, despre el...]/ 77
- *** [Dumnezeu cheamă poezia pe numele...]/ 79
 - *** [Așa m-am născut eu...]/ 81
 - *** [Parte de raiul feminității...]/ 83
 - *** [Câteodată pierd speranța...]/ 85
- *** [Mama mă roagă mereu să zâmbesc...]/ 87
 - *** [În iubire așa este...]/ 89

- *** [Dumnezeu șoptește la urechea prorocilor...]/ 90
 *** [Nu poți tu să declari victorie...]/ 92
 *** [Dar ce întâmplare Mihail(e)...]/ 94
 *** [Nu cât ai. Nu cine ești...]/ 96
 *** [Intrarea în sufletul meu nu costă...]/ 97
 *** [Cuvântul meu e o umbrelă ruptă...]/ 98
 *** [Nu, nu sunt umilită...]/ 100
 *** [E toamnă la mine și am închis...]/ 102
 *** [Eu sunt răspunsul tău...]/ 103
 *** [Oricine mă dușmănea în privat...]/ 105
 *** [Nicio pasăre n-a venit pe lumea asta...]/ 107
 *** [Iubită dincolo de hotarele de os...]/ 109
 *** [Când a venit veșnicia să mă ia...]/ 110
 *** [Lumina blândă care-mi venea...]/ 112
 *** [O ce veste minunată...]/ 115
 *** [Nici în Joia Mare...]/ 117

Postfață/ 119

Notă biografică/ 123

Acum șapte ani eram mai tânără
cu douăzeci.

Însă timpul s-a sucit s-a descreierat.

Nu doar viii. Și răposații mei au plecat.

Care din ei rodesc via, care zidesc
clopotnițe limba universală Lui Dumnezeu

Sunt care pe unde iubesc.

Peste șapte ani voi fi mai bătrână
cu patruzeci.

În total o sută. Un mic infinit.

Ce poate da omul în schimb pentru Cuvântul primit.

Calendarul să bată ce ore dorește.

Să mă scrie cum vor în cărți lumești sau erezii.

Și când n-o să fiu o să fiu poetă.

Eu cu mine vorbesc în poezii.

Dintre fiii risipitori

cel mai târziu se va întoarce acasă
risipitorul de poezie.

Aceasta nu este o poveste inventată.
Nu-i erezie.

Tatăl nu mai e să-l întâmpine.
Poarta nici atât nici drumul.
Parcă nu mai e nici vântul...

Vișelul de tata crescut pentru el
a murit de bătrânețe.

S-a dus și fratele lui cu multe fețe.

Mama de dor
neșters.
Cu buzele pe ziar
pe absolut prima lui încercare de vers.

îi poștește neînmiresmat în imaculat
îl pune din stânga de-a dreapta
îl îmbracă cu proaspăt harul și darul
ca și când nimic nu s-ar fii întâmplat
îi îmbie:

ia mă Tată și scrie...

Oamenii se despart în realitate
dar nu se despart în vis.

De asta-ți spun – lasă peste tot în senin
inimi-încarnate-sinapse rupte din inima ta.

Cel care demult n-a avut parte
va veni la ușă visului și va lua.

Dimineața universul se va întoarce blajin.

El inexplicabil va fi fericit.
Tu inexplicabil vei zbura.

Am mers cu tata să mă angajez.

Prima dată. La finalul unei duminici.

Eu școlită el gârbovit.

Am intrat într-un birou la oraș.

Tata s-a descoperit.

Pentru el oamenii erau biserici.

Și-a luat căciula în mână

tot o împacheta să nu deranjeze.

În spate purta un pustiul ca-n palmă

a morții rânduite cu deportarea în Bărăgan.

Femeia nu s-a uitat la el, ci la pantofi.

Ce să zici. Șireturile corect legate.

Cu straturi de cremă. Pe când mama trăia.

Pe urmă femeia i-a zis ironic:

Aici nu se vine cu mâinile în buzunar.

Tata și-a îndreptat mai bine degetele

să se vadă că nu e obraznic.

O lacrimă de lumânare bărbătească
a răsunat pe damigeana fără toartă
de vin vechi
adus să-i cinstească
cum e rânduială la gazde și buni creștini.

Nu știa el ce sminteli în lume se mai poartă.

M-a luat de după umeri și mi-a șoptit:
Ljupče, tata nu te poate ajuta.
Te predau în mare mila Sa!
Nu poți duce mai mult decât inima.

Lasă tot. I-ați doar inimă și umblă
deportata mea...